

dividu pot triar—dins certs límits—el seu ambient, pot escollir les seves obligacions i les seves conductes, evitant així aquells estímuls que li són específicament perjudicials i acollint-se, en canvi, als beneficis dels que li són específicament favorables. Però aquí rau, precisament la gran paradoxa vital. La tendència natural o instintiva brollada directament del fons orgànic de la individualitat és la de satisfer plenament els impulsius requeriments de les apetències geno-típiques i com a conseqüència hom observa que, en la immensa majoria dels casos, a mesura que el subjecte avança en el temps, el seu caràcter en lloc de corregir-se, s'exagera i es caricaturitza. Qui de jove era baliga-balaga més tard serà un desaprensiu i potser finirà en plena immoralitat. Qui als 15 anys és un xic rapatani, quan en té 51 no hi ha manera de trobar un ésser que el pugui suportar... i així successivament.

Per què? L'explicació és molt senzilla: perquè el seriós gira l'esquena a tot quant té de rialler la vida i solament es volta de persones rígides o funeràries, que junt amb ell condemnen l'alegria com un pecat. I pel mateix procediment el baliga-balaga cerca la companyia de gent que es pren la vida en doina... Cada temperament flaira els estímuls i situacions que més sintonitzen amb ell i de retruc, determinen la intensificació dels trets de caràcter que li són adients. Per això es comprèn que, abandonada a si mateixa la Humanitat caminaria d'una manera inexorable vers l'anormalitat i fins la bogeria si no existís en primer lloc el fre educatiu, que intenta enmotllar les diver-

ses individualitats en el patró comú i únic però dissortadament abstracte i irrealitzable de l'home equilibrat i normal. Un home equilibrat i normal per a poder ésser així hauria de resultar un xic taül i força insípid, viure en una *aurea mediocritas* i mostrar-se intercanviable i adaptable a tots els climes, règims i possibles situacions vitals: una mena de "ford" psíquic tipus. En segon terme actua en contra de l'exageració de les tendències temperamentals, i fre social pròpiament dit: l'opinió pública, d'una banda. El Codi penal, el Catecisme i fins les anomenades lleis de l'ordre públic són altres tants ressorts que intenten cada vegada amb menys eficàcia reforçar l'acció inhibidora que en els primers anys de la vida comencaren la família i l'escola.

El psiquiatre que tenim estès ací davant, veu clar tot això i sap, a més, que les possibilitats d'aconseguir la correcció d'una desviació psíquica qualsevol varien en raó inversa del temps que aquesta porta d'existència. Així mateix veu amb perfecta seguretat la inutilitat d'una tasca purament repressora que en el més favorable dels casos solament aconseguirà que el subjecte es martiritzi a si mateix per no martiritzar els altres, fent-ne un ésser invàlid, incapaç de donar un rendiment social aprofitable. I per tant comprèn que la tasca d'obtenir una Humanitat millor solament pot ésser portada a terme utilitzant les dues eines essencials de la profilaxi o higiene mental i de l'educació terapèutica o psicagògica.

(Continuarà.)

ALS SOCIS PROPIETARIS D'AUTOMOBIL

Notifiquem a tots els companys que posseixen automòbil i el pes del qual no passi de 750 kilos, que poden gaudir previs els tràmits reglamentaris del 50 % sobre l'import de la patent de circulació

Si no gaudiu de l'esmentada rebaixa, serviu-vos de passar per les oficines d'aquesta C. P. C. per tal d'omplir els documents corresponents